

ΡΟΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α ε ἰ ν α ἰ μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρε—δ ἔ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κα ἴ σ τ ὀ χ ἔ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιά καὶ ἑννακόσα,
νέα πλάσις'στὰ νέφη πετώσα.

Δεκάτη τετάρτη
τοῦ τρέχοντος Μάρτη.

Χίλια καὶ ἑβδομηνταῆξη,
νέον πρόγραμμα θὰ φέξη.

Συντεχνιῶν τρεχάματα καὶ σκέψεις καὶ προγράμματα.

Φ.— Ἐβγήκ'ἀπὸ τὸ σπῆτι μου,
ξυλένις συμπολίτη μου,
κ'ἔλεγα ποῦ νὰ πάω τὴν ὥρα νὰ σκοτώσω
κ'ἀπὸ τὴν τόση σάχλα'λιγάκι νὰ γλυτώσω.

Ἐθάδιζ'ἀταράχως,
καὶ ἄνευ τινὸς σκοποῦ
καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ
ἐπήγαινα μονάχως.

Ἦχους ἀκούων κρότων
ἐμπήκα κατὰ πρῶτον
εἰς ἓνα καφενεῖο,κατόπιν πάλι σ'ἄλλο,
καὶ ἔπειτ'ἀπὸ τὰ δύο σὲ τρίτο πρὶς μεγάλο.

Ἀπὸνα τσιγαρέτο
ἰκάπνισα καὶ ὅσ'ἀ τρία,
καὶ μὲ φίλοπατρία
μεγάλῃ,Περικλέτο,
ἔμνησα γιὰ τῶν Σέρβων τὰ φοδερὰ τρεχάματα
καὶ γιὰ τοῦ Θεοτόκη τὰ νέα τὰ προγράμματα.

Ἐτράβηξα κατόπιν πρὸς τὴν Δενδροστοιχίαν
τοῦ τόπου ταλανίζων τὴν τόσῃν δυστυχίαν.

Ἐφυγα καὶ ἀπ'ἐκεῖ
καὶ ἐπήγα'στὸ Παλάτι,
ποῦ παιζε μουσικὴ
καὶ κόσμος ἐπερπάτει.

Ἀρχισα τὸν περίπατο,καὶ δίχως νὰ ντραπῶ,
δὲν εἶν'ἐπ'ἀν'ὁ Βασιλεὺς; ῥώτησα τὸν Σκοπέ.
Δὲν εἶν'ἐπ'ἀν'ὁ μ'ἀπαντᾷ,μὰ τί τὸν θέλεις;... κάτι...
μήπως ὑπόμνημα καὶ σὺ θὰ δώσης'στὸ Παλάτι;

Σὰν κάτι τέτοιο σκόπευα,φίλε Σκοπέ,νὰ κάνω,
μὰ σὰν δὲν εἶν'ἐπ'ἀν'ὁ,

ἐπῆλθε παρακαλῶ ν'ἀφήσω τὸ μπιλιέτο μου,
καὶ ἴσως ξανᾶλθω μοναχὸς καὶ μὲ τὸν Περικλέτο μου.

Ἐφυγα τότε καὶ ἀπ'ἐκεῖ,βρὲ Περικλέτο μῶμο,
καὶ ἀτέλειωτα χασμουρητὰ μ'ἐπιάσανε'στὸ δρόμο
καὶ ἐτράβηξα χασμώμενος κατὰ τὸ Βουλευτήριον,
τὸ πρῶτον ὑπνωτήριον.

Κι εἶπα,βρὲ προσφιλή:
νὰ μ'πῶ μὲς'στὴ Βουλὴ
ν'ἀκούσω ρητορεία;

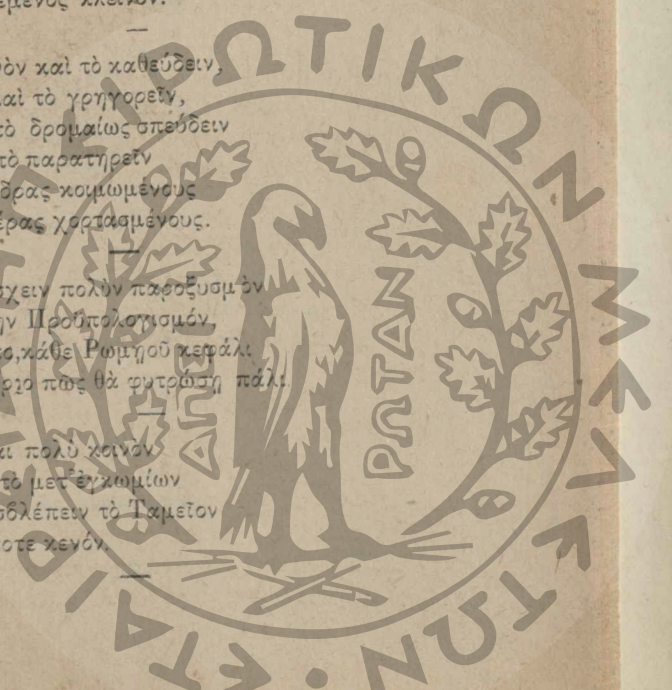
Νὰ δῶ τὸν κάθε γλάρο
καὶ δίπλα νὰ τὸ πάρω
ἢ ψηλὰ'στὰ θεωρεῖα;

Μὰ τοῦτο,στραδοκάνη,
καὶ ἄλλοτε τῶχ'ὀνειρᾷ,
καὶ εἶναι πολὺ κοινὸν
τὸ διαρκῶς χασμάσθαι
καὶ νωχελῶς κοιμάσθαι
σὲ τέμενος κλεινόν.

Κοινὸν καὶ τὸ καθεύδειν,
μὰ καὶ τὸ γρηγορεῖν,
καὶ τὸ δρομαίως σπεύδειν
καὶ τὸ παρατηρεῖν
εἰς ἔδρας κοιμωμένους
πατέρας χροιάσμενους.

Κοινότατον τὸ πάσχειν πολὺν παροξυσμὸν
μὲ κάθε τροφοδότῃ Προβιολογισμῶν,
καὶ ξέρει,Περικλέτο,κάθε Ρωμηοῦ κεφάλι
περίσσευμα καινοῦργον πῶς θὰ φυτρώσῃ πάλι.

Εἶναι πολὺ κοινὸν
καὶ τὸ μετ'ἐγκωμίων
προσδλέπειν τὸ Ταμεῖον
ἀείποτε κενόν.

Είναι κοινόν ο πλούτος έδω να πλεονάζει,
μά κι' έξ' άχρηματίας
και τόσης αίτιας
τά πέταλα τὸ κράτος ἐν πλούτῳ νὰ τινάζει.

Αὐτὰς τὰς σκέψεις τὰς κοινὰς ἔκανα μοναχὸς μου
μακρὰν τοῦ δρωῆτος κόσμου.
Μέσα' στήν τόση φώρα μου
πῶς διὰ δόλο τὴν ὥρα μου
κι' ἐγὼ νὰ τὴν περάσω,
καὶ ποῦ καὶ πῶς νὰ δράσω;

Σὰν πούρος πατριώτης
μεγάλος συνωμότης
στὴ μέση νὰ φυτρώσω;

Καὶ νὰ γενῶ θυσία
καὶ μὴ συνωμοσία
καινούρια νὰ σκαρώσω;

Μανθῶ νὰ φορῶ,
καὶ' στὴς νυκτὸς τὰ σκότῃ
μαζί σου, πατριώτῃ,
γοργὸς νὰ προχωρῶ;

Νὰ' δῶ σὰν Δὼν—Κισσῶτος,
κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους πρῶτος
μὲ τόλμην νὰ κυτπήσω;

Καὶ σὺ σὰν Σάντσος νέος,
ἀτρόμητος, γενναῖος,
νὰ τρέχεις ἀπ' ὀπίσω;

Ἐν μέσῳ τόσοῦ θρήνου
νὰ δείρω, νὰ θαρέσω,
καὶ νὰ ξαναφορέσω
τὸ κράνος τοῦ Μαμβρίνου;

Κοινόν, ὅρῃ Περικλέτο, καὶ τὸ συνωμοτεῖν,
καὶ τὸ μὲ συνωμότης ἀνάστασιν ζητεῖν.
Καὶ τῆς συνωμοσίας τῆς ἔχουν τόσα κάνει,
ὅπου κι' αὐτοὶ γιὰ κράνος
φοροῦν ὑπερηφάνως
ἱπποτικὴ λεκάνη;

Μὲς' στὸ λεκανοπέδιον αὐτὸ τῶν Ἀθηνῶν,
ποῦ καταστράπτεις καὶ βροντᾷς,
πολλοὺς Κισσῶτους ἀπαντᾷς
ἀξίους λεκανῶν.

Ν' ἀνερευνήσω πόρους
τοσοῦτων προϋόντων;
νὰ μελετήσω φόρους
κτηνῶν ἀροτριῶντων;

Κὰν οἰκονομικὰς
μελέτας νὰ σὰς κάμω,
καὶ νομισματικὰς
συμβάσεις ν' ἀνατάμω;

Ἢ κὰν' στὸ Τελωνεῖον τοῦ Πειραιῶς νὰ τρέξω
κι' ἐκεῖ μὲ τοὺς Τελῶνας πολὺ κακὰ νὰ μπλέξω,

κι' ἐκεῖνοι νὰ μοῦ λύσουν τὸν ἀφαλὸ' στὸ ξύλο,
καὶ διαμαρτυρίας ἐντόνους ν' ἀποστείλω
στοῦ κράτους τὸ Κουδέρνι γιὰ τοῦτο τὸ στηλιάρι,
ὥς ὅτου κι' ἐκ δευτέρου μ' ἀργάσουν τὸ τομάρι;

Ἢ μ' ἔνα πρόγραμμα κι' ἐγὼ σοφῆς μεταρρυθμίσεως
νὰ σπεύσω πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς δρώσης Κυβερνήσεως,
ποῦ τώρα μὲλὶς πρόγραμμα ζητῶν νὰ καταρτίσῃ
τὸν Παπαφῶτῃ φώναξε νὰ τὸν παπαφωτίσῃ;

Κι' ἡ Συντεχνίαίς' πήγανε' στὸν Κερκυραῖο, βλάμη,
καὶ τοῦπανε τὸ πρόγραμμα, ποῦ πρέπει νὰ μᾶς κάμῃ.
Χαῖρε, Πρόεδρον Πρόεδρε, τρεῖς χαῖρε, καλὴ μέρα...
καὶ τοῦπαν ὅλοι ταπεινὰ
πῶς δραστηρίως κοπανᾷ
καθουρδιστὸν ἀέρα.

Κι' ὁ τοῖς πᾶσι λατρευτὸς
ὠμολόγησε κι' αὐτὸς
πῶς ἀεροκοπανᾷ
δραστηρίως ἐν σπουδῇ,
καὶ δὲν δίνει πουθενὰ
τὸ μεγάλο του γουδί.

Κι' εἶπε σ' ὅλους εὐφραδῆς,
ζωηρὸς, φιλομειδῆς:
ἂν τοὺς πόνους σας, παιδιὰ,
θέλετε νὰ τοὺς ξεχνάτε,
πάρτετε καὶ σεῖς γουδιὰ
γιὰ ν' ἀεροκοπανάτε.

Μὴ φωνάζετε πολὺ,
καὶ καθουρδιστοὺς ἀέρας
κοπανίζετ' ἐν εἰρήνῃ.

Νᾶλθετε καὶ' στὴν Βουλὴ
γιὰ νὰ' δῆτε τοὺς πατέρας
πῶς τὸν κοπανοῦν κι' ἐκεῖνοι.

Νὰ τοὺς' δῆτε πῶς τὸν δέρνουν,
πῶς καλὰ τὸν κοσκινίζουν...
μὲ τὴν γλῶσσα τοὺς τὸν πέρνουν
καὶ τὸν διπλοκοπανίζουν.

Πότε πάλι μὲ τὸ πόδι, πότε πάλι μὲ τὸ χέρι,
καθὼς τρίβουν τὸ πιπέρι
τοῦ διαβόλου καλογέροι.

Καὶ καλὰ κοπανισμένους
ἀπὸ Παρλαμέντα θγαίνει,
καὶ σκορπίζεται, 'στὸ γένος
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πηγαίνει.

Τοῦτος ἀφυπνίζει κι' ὅλους
τοὺς ἐξυπνοὺς, τοὺς κουτούς,
μεταβάλλεται σὲ στόλους,
σὲ κανόνια, σὲ στρατούς.

Καὶ γεμίζουν νύκτα 'μέρα
τὰ κενὰ πολλῶν στομάχων
μὲ τὸν ξεῖδωρον ἀέρα
τῶν σοφῶν ἀερομάχων.

Τοῦτος κάνει κι' ἐπιφάξουν
ὀργανώσεις τὰ στομάχια,
καὶ κοᾷς κοᾷς κοᾷς
φουσκωμένα τὰ βατράχια.

Τοῦτος κάνει τὸν καθένα
ἀπλωμένος νὰ τρυφᾷ,
κι' ὅλοι ν' ἀρχωνται σ' ἑμένα
μὲ προγράμματα σοφά.

Τοῦτος διανοίγει πόρους,
δράσιν χορηγεῖ χελώνας
κι' ἀνδραγαθίων ἀφθάστων.

Τοῦτος κάνει τοὺς ἐμπόρους
νὰ πηγαίνουν' στοὺς Τελῶνας
καὶ νὰ τρῶνε τῆς χρονιάς των.

Τοῦτος τὴν ἔξαφιν γεννᾷ
τῶν πατριωτισμῶν,
καὶ περισσεύματα τρανὰ
Προϋπολογισμῶν.

Τοῦτος φουσκώνει καὶ τὸν νοῦν παντὸς ἐξοχωτάτου
καὶ φέρει μίγδην γίνεται τὸ πέρνε καὶ τὸ δίνει,
καὶ ἔχουν ταιαύτην δύναμιν τὰ περισσεύματά του
νὰ φαίνωνται πραγματικὰ κι' ἐν τούτοις νὰ μὴν εἶναι.

Τοῦτος καὶ σ' ἑμένα στέλλει
τῶν Συντεχνιῶν τὰ μέλη

νὰ μοῦ' ποῦν ν' ἀλλάξω δρόμο, καὶ νὰ γίνω Μανωλῆς,
ποῦθαλε τὰ ροῦχ' ἄλλοιως.

Τοῦτος ἔκανε κι' ἑμένα,
ὅπου γύρες ὁλοένα
τρεῖν τὸ δόλια μου σηκότι,
'στὰ τυφλὰ νὰ περπατῶ
καὶ τὰ φῶτα νὰ ζητῶ
κάθε βέκτου Παπαφῶτῃ.

Τιμῶ τὰς ἀρετὰς σας
καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
καὶ τὰ προγράμματά σας
'δικά μου θὰ τὰ κάνω.

Δέχομαι ταπεινὸς
τὰς γνώμας καθενός.
Δέχομαι συμβουλὰς
κι' ἀλλοδαπῶν ἀκόμη...
εἶναι κακὸς μπέλζας
νὰ χῆς 'δική σου γνώμη.

Ποῦ νὰ γὰρ τὸν καὶ μὲ σας,
καὶ' στὸν προβάλω σὰς
περίλυπος ἐμβάινω
μὲ μάτι δακρυμένο,
μὲ πόνου δορητὸ,
καὶ πρόγραμμα ζητῶ.

Προγράμματα κυττάζω' στοὺς δρόμους σκορπισμένα
τοῦ κάθε φαμφαρόνου, τοῦ κάθε σοδαροῦ,

καὶ θλιβερά φωνάζω: δώσετε καὶ σ' ἐμένα,
ποῦ πρόγραμμα δὲν ἔχω καὶ πάω κουτουροῦ.

Ἄχ! πρόγραμμα δὲν ἔχω ..μέσα σ' αὐτὰ τὰ λόγια
φιλοκοπανισμένος ἀέρας κατοικεῖ,
τὸν ἄμπακο γιὰ τοῦτα μοῦ ψάλλει κάθε τζόγια,
καὶ κάθε Συντεχνίας ἀγρία μουσική,

Λυπηθῆτε πιά κι' ἐμένα
κι' ἀπὸ τόσα δώσεται ἕνα
νὰ σὰς θγάλω μέταλλο.

Νὰ χαροῦνε κι' οἱ Κορφοί,
μὰ νὰ δώσω στὸ καρφί
κι' ἄλλη μὰ στὸ πέταλο.

Ἔτσι πρὸς τὰς Συντεχνίας ὁ Πρωθυπουργὸς λαλεῖ
κι' ἐνθουσιασμὸν μεγάλον τῶν Προέδρων προκαλεῖ,
καὶ δεχόμενος τὴν σκέψιν κάθε δρώσης διανοίας
καὶ τὸ πρόγραμμ' ἀνυψόνων κάθε φίλης Συντεχνίας,
πέρνει τὸ γουδί ξανά
κι' ἐμπροστὰ των ἀρχινᾷ
ὀλοένα νὰ καὶ νὰ
δῶρειον νὰ κοπανᾷ.

Ποικίλος κόσμος τραγουδεῖ τοῦ Θεοτόκη τὸ γουδί.

Κοπάνα κοπάνα
μαζί με τὴν μάννα
κλεινῶν Παρλαμέντων
κι' ἐπὼν πτεροέντων.

Κοπάνα μαζί της,
κομπὲ Σερασκέρη,
κοπάνα νὰ χαίρη
καθεὶς ψωμοζήτητης.

Ἀκμῆς ἐποχή,
κι' ἄς πέφτουν βροχή
προγράμματα πλάνα
καὶ σκέψεις καὶ γνώμαι...
δορεῖς κοπάνα
κι' ἐμεῖς νὰ τοὺς τρώμε.

Ἐλὼν καὶ τελμάτων νὰ δώσης λεφτὰ
σὲ πρόσφυγας τόσους... χαλάλι κι' αὐτὰ.
Λαὸς, ποῦ μ' ἐλώδεις συχνὰ τὰ τινάζει,
τοιαῦτα φωνάζει.

Καὶ πέρνει καὶ δίνει,
κι' ἄς μείνουν ὡς εἶναι
τὰ τόσα μας ἔλη.

Ἐφόσον κινῶ
μοῦ δίνεις νὰ πίνω
γι' αὐτὰ δὲν με μέλει.

Ἄλλ' ὅμως καὶ γρόσα
νὰ πέρνης καμπόσα
τῆς δόλιας Ἀμύνης,
κι' ἄλλοῦ νὰ τὰ δίνης
πρὸς ἄμυναν πείνης.

Ἐν λόγοις ὀλίγοις
πολλὰ νὰ μπαλώνης.

μὰ τρύπα ν' ἀνοίγης
καὶ τρεῖς νὰ βουλώνης.

Ἄς λείψῃ τρυφή,
συχνὸ φαγοπότι
μὲ τρίδιπλο πιάτο.

Κι' ἄς εἶναι τροφή
μικρὸ καταπότι
μ' ἀέρα γεμάτο.

Κοπάνα κοπάνα
μαζί με τὴν μάννα
τοσοῦτων θαυμάτων.

Καὶ θάπτον ἢ βράδιον
σὲ βάθη τελμάτων
θὰ βροῦμε καὶ ράδιον.

Πρόγραμμα πρὸς θεραπείαν μὲ πολλὴν πρωτοτυπίαν.

Φ.—Τότε ποῦ λὲς ἀνέκραξα κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλέτη,
ὁ πρῶτος ἀναμάρτητος τὸν λίθον τοῦ βαλέτω,
κι' ἔκανα πρόγραμμα κι' ἐγὼ μεταρρυθμιστικόν,
βραχύλογον καὶ σύντομον καὶ περιεκτικόν,
καὶ τὸ δώσα' στὸν Πρόεδρο μὲ τρόπο ραφινάτο...
τὸ βλέπεις παρακάτω.

Προσκύνει, σέβου τὴν Βουλὴν καὶ τὸ σεπτὸν τῆς βῆμης
τοὺς συναδέλφους Ὑπουργοὺς καὶ τὸ κοπάδι τίμα,
καὶ μὲ τὴν μεΐζονα μαζί, μὰ καὶ μὲ τὴν ἐλάσσονα
τήρει τὰς σχέσεις ὁμαλὰς εἰς ἐποχὴν ἀνώμαλον,
νέαν Ἀργὼ ναυπηγήσῃ καὶ κάνε τὸν Ἰάσωνα,
καὶ τῆς Κολχίδος κούρεψε τὸ δέρας τὸ χρυσόμαλλον.

Στομάχους φίλων ἀπαλοὺς μὲ χάριν νὰ μαλάξης
καὶ κάθε τόσο φρόντιζε τοὺς Ὑπουργοὺς ν' ἀλλάζης,
μὴν τοὺς ἀφίνης' στὴν Ἀρχὴ νὰ προσκολλοῦν σὰν στρεῖν
κι' ἀπὸ μαμμὴ τοῦ κόμματος μὴν παύσης τὸν Μπουφίν.

Τὸν Γούναρη νὰ μὴν ξεχνᾷς, ἔχε γιὰ γούναις ράμματα
καὶ μὲ Συμβούλων ἀλλαγὰς ν' ἀλλάζης καὶ προγράμματα
Θέλει συχνάκις μ' ἀλλαγὴν ἢ ρέκτις Ἐξουσία
ἀεροκοπανίσματος νὰ γίνεταί θυσία.

Ἀποχώρει τῆς Ἀρχῆς κάθε λίγο καὶ λιγάκι
καὶ σ' αὐτὴν αὐθημερὸν ξαναγύριζε, Περιορράκη.
Ἄς πληθύνωνται! μοιραῖως πλειονοψηφίας ψῆφοι,
καὶ χωρὶς ποτε νὰ πάθουν οἱ θεσμοὶ μας οἱ πατρίοι
μάθε μας οἰκονομίαις σὰν κι' ἐκεῖνον τὸν ἐρίφη,
ποῦ θελε τὸν γαῖδαρό του νὰ τὸν μάθῃ νὰ μὴν τρώῃ.

Φαῖδρος' στῆς Ἐξουσίας τὸν καναπέ πεντώσου,
παῦσε τοὺς ἀργασχόλους,
καὶ πρῶτα πρῶτ' ἀπ' ὅλους
παῦσε τὸν ἐαυτὸ σου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Πραποπούλου τοῦ γνωστοῦ μέγα θεραπευτήριον
ἠλεκτρικὸν, σωτήριον.

Ἐκεῖ μὲ τόσας συσκευὰς καὶ τόσα μηχανήματα
τελείως θεραπεύονται παντοειδῆ νοσήματα.
Θέλεις δὲν θέλεις ὕγινης θὰ γίνῃς ἐκεῖ πέρα,
καὶ τοῦ γιᾶτροῦ τοῦ συχωρεῖς καὶ μάννα καὶ πατέρα.
Μὰ κι' ἡ Πραποπούλινῃ του τί θαύματα δὲν κάνει...
παρὰ πολλῶν φημίζεται θαυματουργὸ δοτάνι.